

Rozhovor se spolumajitelkou rodinné firmy **Skibi Kids** a **Ski a Bike Centrum Radotín** Kateřinou Princovou.

Kateřina je inspirativní, odvážná žena, která se nenechá jen tak odradit. Má hlavu plnou nápadů, které s vášní realizuje a zároveň je ve své práci společensky odpovědná. Přečtěte si rozhovor, ve kterém zodpovídá převážně otázky o tom, jak a proč podporuje neziskové organizace a co pro ní znamená zaměstnávat lidi se zdravotním omezením.

Co tě vedlo k tomu, že jsi se rozhodla podporovat zaměstnávání lidí se zdravotním postižením?

Tohle jsem vlastně nikdy nebrala jako rozhodnutí, nad kterým bych přemýšlela. Je to pro mě úplně přirozená věc. Vyrůstla jsem v rodině, kde maminka celý život pracovala se zrakově postiženými dětmi, takže jsem s nimi vyrůstala a brala je vždy jako každého jiného. Nikdy jsme si tedy neřekli „teď do toho půjdeme“ spíš, když se někdo s handicapem hlásil, zkoumali jsme, jestli je to slučitelné s naší prací. Když bylo, prostě nastoupil. Už pro nás pracovalo a pracuje víc lidí se zdravotním omezením a myslím, že jsme byli vždycky oboustranně spokojení.

Jaké hodnoty stojí za filozofií firmy, co pro tebe znamená být „zodpovědným“ zaměstnavatelem?

Pro mě to znamená budovat firmu, kde lidi jejich práce baví a naplňuje je stejně jako osobní život. Věřím, že v takovém prostředí jsou zaměstnanci šťastnější a firma díky tomu dosahuje i lepších výsledků.

Jak reagují zákazníci a kolegové na to, že u vás pracují lidé se ZP?

Většinou dobře. Nikdy jsem se nesetkala s tím, že by někomu vadilo, že je náš zaměstnanec hendikepovaný. Problémy spíš vznikají, když zákazníci nevědí, že jde o člověka se zdravotním postižením a on se tak moc snaží zapadnout, že to nepřízná a tváří se, že je úplně zdravý.

Například jsme měli kolegu, který byl po mnoha operacích ledvin a hůř slyšel. Rád obsluhoval zákazníky, ale občas něco přeslechl. Zní to vtipně, ale v realu to někdy působilo nešťastně. Samozřejmě jsme to s ním řešili, snažili se situacím předcházet, ale ne vždy se to povedlo.

Ted' máme v týmu slečnu po úrazu mozku. Původně je vystudovaná právnička, a i když momentálně nemůže dělat složitější práci, má snahu zapojit se a dělat všechno jako dřív. Jenže když zákazníkovi něco slíbí a pak to nezvládne splnit, vznikají tím problémy. Do obsluhy zákazníků by se neměla pouštět, ale občas to stejně zkusí, nechce si připustit, že něco nezvládne.

A pak máme ve skladu Sama. Ten lepší cenovky na zboží, ale kvůli motorice je nemůže nalepit úplně rovně. Zatím se nestalo, že by to někdo řešil, ale umím si představit

zákazníka, který se nad tím pozastaví, aniž by tušil proč. To jsou prostě situace z praxe, které úplně nevyřešíš.

Můžeš sdílet nějaký příběh nebo zkušenost, která ti potvrdila, že tato cesta má smysl?

Těch je spousta. Je s tím hodně práce, ale pak přijde radost, která všechno převáží. Uvedla bych třeba právě Sama, o kterém už jsem mluvila. Ze začátku to vypadalo, že to skoro nepůjde, začínal s polepováním zboží a jeho chybovost byla velká, takže někdo musel vše opravovat. Museli jsme mu zpočátku hodně pomáhat a kolegové, kteří ho zaučovali, to chvílemi chtěli vzdát. Pak jsme zjistili, že Sam běžně pracuje s počítačem, jen potřebuje větší monitor. Když jsme mu ho pořídili, chybovost postupně zmizela. Učí se dlouhodobým opakováním, a tak se všechno srovnalo. Dnes je z něj skvělý člen týmu.

O podpoře Cerebra a spolupráci

Jak vznikla myšlenka umístit do vašeho obchodu kasičku pro Cerebrum?

Máme rádi, když přesně víme, co a proč podporujeme. Cerebrum dobře známe a víme, že peníze od nás i našich zákazníků využívají smysluplně. Navíc máme v týmu už tři zaměstnance, kteří organizaci navštěvují a po úrazu jim hodně pomohla. Takže nám to přijde jako přirozené propojení, přispíváme na něco, čeho jsme vlastně i součástí, tím, že zaměstnáváme lidi, kteří odtud přišli.

Jak vnímáš propojení mezi Ski a Bike Radotín, Skibi a Cerebrem, kde vidíš společné hodnoty?

Určitě je máme podobné. Cerebrum nám pomáhá při zapracování lidí. Radami, jak odstranit překážky nebo co zohlednit. Myslím, že máme stejně nastavené hodnoty. Neřekla bych, že „chceme pomáhat“, to zní jako klišé. Spíš prostě děláme to, co považujeme za samozřejmé, aby se i lidé s handicapem mohli zapojit do práce a kolektivu jako ostatní.

O zaměstnávání lidí se ZP

Jaké máš zkušenosti s jejich začleňováním do pracovního kolektivu?

Upřímně, není to vůbec lehké. Chce to vytrvalost a nevzdávat se. Možná bych to přirovnala k tomu, když učíte malé dítě jezdit na kole, každé potřebuje něco jiného, chvíli to vypadá, že to nepůjde, ale když to člověk nevzdá, nakonec se to povede.

Co by mohlo pomoci dalším firmám, aby se nebály dávat příležitosti lidem se ZP?

Nikdy jsem nad tím do hloubky nepřemýšlela, ale napadá mě, že by pomohly funkční

organizace, které by firmám pomáhaly v začátcích, hlavně s podporou týmu, který nového zaměstnance zaučuje a začleňuje. Něco takového jsme řešili i my, když jsme začínali, ale tehdy byly u organizací, které již existují dlouhé čekací lhůty a různé překážky, takže to moc nešlo.

Jaká opatření nebo přístupy se vám v praxi osvědčily?

Určitě podpora, rady a pomoc od lidí, kteří mají s konkrétním handicapem zkušenost. Pak taky informace pro kolegy, kteří s daným zaměstnancem pracují, a úprava pracovního prostředí.

Na začátku je potřeba hodně zkoušet a přemýšlet, jak věci nastavit. Třeba u zmíněné slečny po úrazu mozku, která se i přes domluvu občas zapojovala do obsluhy zákazníků, jsme to nakonec vyřešili tak, že má jiné firemní oblečení, aby bylo jasné, že je v prodejně, ale nemá obsluhovat. Samovi jsme vyměnili zmíněný monitor. Zkoušeli jsme různé práce až jsme našli tu správnou a další. Takových úprav jsme dělali víc, vždy podle konkrétní situace, a postupně to vyladovali.

O inspiraci a budoucnosti

Co tě osobně motivuje v této oblasti pokračovat?

Pro mě i pro většinu lidí u nás je to spíš samozřejmost. Máme tu možnost, jsme zdraví, a tak je přirozené být druhým prospěšní a nějak společnosti přispět. Tohle je pro mě přirozenou součástí mé práce.

Jaké máte plány do budoucna v rámci společenské odpovědnosti firmy?

Chceme to rozvíjet postupně, pomalu a tak, abychom se mohli věnovat každému případu individuálně a dosáhli oboustranné spokojenosti.

Co bys vzkázala jiným firmám nebo veřejnosti o tom, proč má smysl pomáhat?

Myslím, že ty hlavní důvody každý zná... ale odpovím zážitkem z praxe.

Když jsme začínali se Samem, udělali jsme si pár zkušebních dní, protože jsme nevěděli, jak to půjde a co zvládne. Přišla jsem se na něj podívat, povídali jsme si a on se mi najednou připomněl se smlouvou. Pomyslela jsem si: aha, bojí se, aby dostal zapláceno. Říkám mu, že se nemusí bát, že smlouva bude. A on se ke mně naklonil a říká mi potichu: „Já tu chci pracovat a bojím se, abych mohl zítra přijít.“

Musím říct, že mě to úplně dostalo, něco takového jsem od nikoho z kolegů nikdy neslyšela. A to nadšení mu zůstalo dodnes. Nedávno se vrátil z dovolené a říká: „Já se tak těšil do práce. Práce je lepší než dovolená.“

Je to opravdu milý člověk. Studoval gymnázium, než ho srazilo auto. Dřív sportoval, kolo, lyže a úraz ho dostal mezi hendikepované. Díky práci u nás se ale znovu dostal mezi mladé lidi, kolegy, kteří jezdí na kole, na lyže, a moc ho to tu baví.